

Draga braćo i sestre,

srca ispunjena zahvalnošću, slavim s vama Euharistiju. Bogu hvala za ovaj dar, i hvala vama na radosnom i svečanom dočeku! Ove Treće vazmene nedjelje Gospodin nam progovara Evanđeljem o učenicima iz Emausa (usp. Lk 24,13-35). Dopustimo da nas ova Riječ života prosvijetli. Dvojica Gospodinovih učenika, ranjena i žalosna srca, napuštaju Jeruzalem i vraćaju se u svoje selo Emaus. Vidjeli su smrt Isusa u kojega su se uzdali i kojega su slijedili te se sada, razočarani i poraženi, vraćaju svojim kućama. Putem “razgovarahu međusobno o svemu što se dogodilo” (r. 14). Trebaju govoriti o tome, iznova pripovijedati što su vidjeli, dijeliti ono što su proživjeli, ali u opasnosti da ostanu zarobljeni u boli, zatvoreni nadi.

Braćo i sestre, u tom početnom evanđeoskom prizoru vidim odraz povijesti Angole, ove lijepe, ali ranjene zemlje, gladne i žedne nade, mira i bratstva. Razgovor dvojice učenika na putu, dok tjeskobno razmišljaju o onome što se dogodilo njihovu Učitelju, doziva u pamet bol koja je obilježila vašu zemlju: dugotrajni građanski rat s “ostavštinom” neprijateljstava i podjela, rasipanja dobara i siromaštva. Kada se dugo živi uronjen u povijest tako snažno obilježenom patnjom, prijeti opasnost poput one koja je snašla učenike iz Emausa: izgubiti nadu i ostati paraliziran obeshrabrenjem. Oni hodaju, a ipak ostaju ukopani u događajima od prije tri dana, kada su vidjeli Isusovu smrt. Razgovaraju, ali bez nade u izlaz. Govore o onome što se dogodilo s mukom onih koji ne znaju kako ponovno započeti niti je li to uopće moguće.

Predragi, Radosna vijest Gospodinova – i danas za nas – jest upravo ova: On je živ, uskrsnuo je i hodi uz nas dok kročimo putem patnje i gorčine. On otvara naše oči da prepoznamo Njegovo djelovanje i daruje nam milost da ponovno krenemo i gradimo budućnost. Gospodin se pridružuje dvojici razočaranih učenika, lišenih nade, i postaje njihov suputnik. Pomaže im ponovno sastaviti dijelove te priče, gledati dalje od boli i otkriti da u svome hodu nisu sami te da ih čeka budućnost u kojoj prebiva Bog ljubavi. A kada se zaustavlja s njima na večeri, sjeda za stol i lomi kruh, tada im se “otvoriše oči te ga prepoznaše” (r. 31). Evo tako i za nas – za vas, draga braćo i sestre u Angoli – zacrtan je put novoga početka: s jedne strane sigurnost da nas Gospodin prati i ima sućuti prema nama, a s druge strane zalaganje koje od nas traži.

Gospodinovu blizinu ponajprije doživljavamo u odnosu s Njime: u molitvi, u slušanju Njegove riječi koja razgara srce kao što je gorjelo srce onoj dvojici učenika, a osobito u slavlju Euharistije. Ondje susrećemo Boga. Stoga je potrebno bdjeti nad oblicima tradicionalne

religioznosti koji, premda pripadaju korijenima vaše kulture, mogu ujedno nositi opasnost miješanja s magijskim i praznovjernim elementima koji ne pomažu duhovnomu rastu. Ostanite vjerni nauku Crkve, imajte povjerenja u svoje pastire i upravite pogled u Isusa koji se na osobit način objavljuje u Riječi i u Euharistiji. U oboma doživljavamo da uskrsli Gospodin hodi uz nas te, sjedinjeni s Njime, i mi pobjeđujemo smrti koje nas opkoljavaju i živimo kao uskrsli. Uz tu sigurnost da nismo sami na putu, pridružuje se i velikodušna zauzetost koja liječi rane i ponovno pali nadu. Jer ako učenici iz Emausa prepoznaju Isusa u lomljenju kruha, to znači da ga i mi trebamo tako prepoznavati: ne samo u Euharistiji, nego posvuda gdje se život pretvara u kruh lomljen za druge, gdje netko postaje dar suosjećanja, poput njega.

Povijest vaše zemlje, još uvijek teške posljedice koje podnosite, društveni i gospodarski problemi te razni oblici siromaštva zazivaju Crkvu koja zna stupati uz ljude na njihovu putu i oslušivati vapaj svoje djece. Crkvu koja, svjetlom Riječi i hranom Euharistije, zna oživjeti izgublenu nadu. Crkvu sastavljenu od ljudi poput vas, koji se daruju poput Isusa kada lomi kruh učenicima iz Emausa. Angola treba biskupe, svećenike, misionare, redovnice i redovnike, laikinje i laike koji u srcu nose želju “lomiti” vlastiti život i darivati se jedni drugima, zauzimati se u ljubavi i uzajamnom opraštanju, graditi prostore bratstva i mira, činiti djela suosjećanja i solidarnosti prema onima koji su u većoj potrebi.

Po milosti Krista uskrsloga možemo postati taj lomljeni kruh koji preobražava stvarnost. I kao što nas Euharistija podsjeća da smo jedno tijelo i jedan duh, sjedinjeni s jednim Gospodinom, tako i mi možemo i želimo graditi zemlju u kojoj će zauvijek biti prevladane stare podjele, u kojoj će nestati mržnja i nasilje, u kojoj će rana korupcije biti izliječena novom kulturom pravедnosti i dijeljenja. Samo tako moguća je budućnost ispunjena nadom, osobito za mnoge mlade koji su ju izgubili.

Braćo i sestre, danas je potrebno gledati u budućnost s nadom i graditi nadu budućnosti. Ne bojte se toga! Isus uskrsli, koji hodi s vama i za vas se lomi poput kruha, potiče vas da budete svjedoci Njegova uskrsnuća te protagonisti nove čovječnosti i novoga društva.

Na tom putu, dragi, možete računati na blizinu i molitvu Papinu! A i ja znam da mogu računati na vas. Od srca vam zahvaljujem. Povjeravam vas zaštiti i zagovoru Blažene Djevice Marije, Presvete Djevice od Muxime, neka vas uvijek podupire u vjeri, nadi i ljubavi.